

LOUKY
KRKONOŠ

PEKAŘOVA
BUSTA

KATEŘINA
ZUZÁKOVÁ

STUDENT REVIEW

UZAVŘENÍ ŠKOL

JAK SE POSTAVIT
K CENTRÁLNÍMU LOCKDOWNU

VLIV MÉDIÍ
NA MYSLENÍ

Úvaha na str. 7

HLAVNÍ TÉMA
UZAVŘENÍ
ŠKOL

Sport v době koronaviru - str. 6

Time capsule str. 14 - 17.

Jak se z nás stali rouškovci -
fejeton na str. 19

The Pandemic in Taiwan
str. 20 - 22

LOUKY KRKONOŠ

na str. 8 - 10

PŘÍBĚH JEDNÉ
BUSTY

str. 11-13

PETR BÁRTA

str. 18-19

KATEŘINA
ZUZÁKOVÁ

str. 24-26

KDYŽ SE TOČÍ
PODLE KNÍŽKY

str. 30-31

Vyřazení maturantů 2020 (4.A a 4.B)

DRAZÍ ČTENÁŘI,

poslední čtvrtletí tohoto školního roku bylo pro nás všechny velice zvláštní... Pandemie koronaviru je samozřejmě i hlavním tématem tohoto čísla.

Zajímalo nás, jakým způsobem se se situací vyrovnávali studenti, profesori, jaké to bylo z pohledu vedení školy atd.

U nás studentů mi přišlo zajímavé, jak jsme každý reagoval na situaci odlišně. Podle mě se studenti rozdělili do dvou hlavních skupin: na ty, kterým způsob online výuky vyhovoval úplně maximálně a klidně by se ve škole už objevit nemuseli ☺, a na ty, kterým chyběl každodenní osobní kontakt a už se nemohli dočkat, až do školy zase zavítají.

Obě skupiny naprosto chápu, i když já bych se spíše zařadil do té druhé. Z mého pohledu měl způsob online výuky jeden obrovský benefit, a to ten, že jsme si mohli čas lépe zorganizovat. A do jaké skupiny patříte Vy?

Příjemné počtení a za celou redakci bychom vám rádi popřáli příjemné léto bez stresu a těšíme se v září na viděnou!

JAKUB ŠKVRNA

2.A

NAJDETE NÁS ONLINE!

Buď na adrese <https://joom.ag/IQNC> nebo v aplikaci Joomag na Google Play pod heslem „Student Revue“.

STUDENT
REVUE

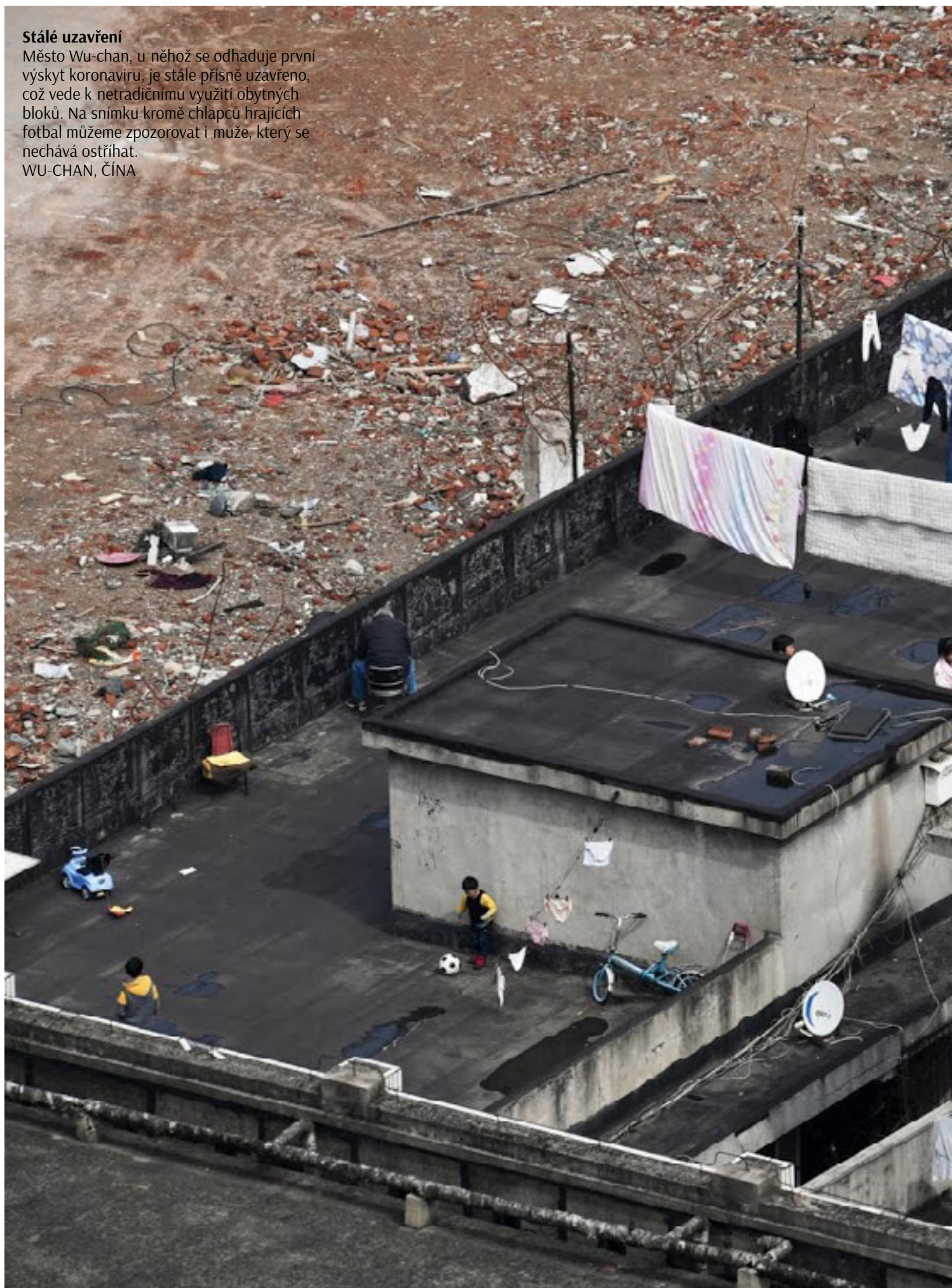
STUDENTSKÝ MAGAZÍN STUDENT REVUE ● ČÍSLO BŘEZEN-ČERVEN 2020

✉ studentrevue@gmail.com, **Redaktoři:** Kateřina Horáková, Sofie Anna Janebová, Zuzana Nocarová, Karolína Soukupová, Adéla Šafránková, Jakub ŠkvRNA, Klára Marková **Grafická úprava:** Filip Janeček, **Příspěvatelé:** Dorota Adamová, Eliška Doležalová, Anna Donini, prof. Futtera, Lucie Havlová Anna Karhanová, Jan Vrána **Konzultace:** Mgr. Věra Janečková

STUDENT
REVUE

Stálé uzavření

Město Wu-chan, u něhož se odhaduje první výskyt koronaviru, je stále přísně uzavřeno, což vede k netradičnímu využití obytných bloků. Na snímku kromě chlapců hrajících fotbal můžeme zpozorovat i muže, který se nechává ostříhat. WU-CHAN, ČÍNA

<https://www.reuters.com/story/life-under-lockdown-wuhans-windows-balconies-and-roof-tops>

SPORT V DOBĚ KORONAVIRU

Chůze. Běh. Pohyb. Sport. Zamysleli jste se někdy nad tím, k čemu je nám sport vlastně dobrý a jestli ho vůbec potřebujeme?

TEXT: **Zuzana Nocarová 4c**

DOŠLO K ODLO-
ŽENÍ SOUTĚŽÍ,
NEBO DOKONCE
I JEJICH ZRUŠENÍ
PRO LETOŠNÍ
ROK. ODLOŽENÉ
NA ROK 2021
JSOU DOKONCE
I OLYMPIJSKÉ
HRY V TOKIU.

Proč bychom se vlastně měli namáhat, když si můžeme lehnout k televizi a v klidu si vychutnávat balíček chipsů, kolem kterého chodíme nejméně měsíc?

Asi víte, že se při pohybu vylučují chemické látky – endorfiny, které nám pomáhají snížit stres a napětí a zvednout náladu.

„Sportem ku zdraví“ je známá fráze, kterou by si měl každý pořádně „zapsat za uši“. My sport zkrátka potřebujeme.

Potřebujeme pravidelný pohyb. Jakýkoliv.

Ať už to bude jen vyjítí schodů namísto užití výtahu, použití sdílených kol (Rekola) místo jízdy autem či MHD, vynesení odpadků nebo třeba kondiční běh, či dokonce profesionální sportování. Vše se počítá. Žijeme jen jednou, a tak bychom si měli našeho zdraví vážit. Pomáhá nás udržet jak ve fyzické pohodě, tak především v psychické. Podle některých studií stačí, když budete sportovat alespoň 2x týdně, a dokonce se zlepší i kvalita vašeho spánku, a to až o 20%.

Koronavirus pozastavil veškeré sportovní dění. Sportovcům se změnil život ze dne na den. Sportovní svět se v březnu prakticky zastavil. Ve chvíli, kdy si lidé uvědomili, že hlavní prioritou je lidské zdraví, bylo veškeré kolektivní sportování z důvodu nákazy zastaveno. Rada sportovních lig byla předčasně ukončena. Došlo k odložení soutěží, nebo dokonce i jejich zrušení pro letošní rok. Odložené na rok 2021 jsou dokonce i Olympijské hry v Tokiu. Letos

se neuskuteční ani legendární triatlonový závod Ironman na Havaji. V Čechách to znamená např. posunutí Atletického mistrovství ČR v Plzni na začátek srpna, nikoli června, jak jsme zvyklí. MČR v silniční cyklistice bude místo Opočna, které se ho po změně termínu zřeklo, hostit právě Mladá Boleslav. Cyklisté zde budou moci bojovat o titul 20. a 22. srpna.

V první fázi nikdo z nás nevěděl, co nás čeká. Svět zaplnila nejistota, šok a bezradě. Sportoviště zela prázdnotou, v posilovnách nastalo ticho a v bazénech nebyli ani plavci, ani dovádějící děti. Člověk si mohl jít do přírody zaběhat nebo se jen tak projít. Mohli jsme vyrazit na kolo nebo na in-line brusle, cvičení bylo možné i doma. Došlo dokonce i k uvolňování známých cvičebních programů, které byly vzhledem k situaci uvolněny zdarma pro širokou veřejnost...

Řekla bych, že o sport v době koronaviru nebyla nouze. Záleželo jen na nás, jak kreativní jsme. Dokonce už 27. 4. si oddechli fitness nadšenci. Došlo totiž k otevření posiloven a fitness center za podmínky nevyužití zázemí, tzn. šaten a sprch. 11. 5. se na venkovní sportoviště vrátili profesionální sportovci, s vyloučením veřejnosti. 25. 5. může sportovat až 300 osob současně, a tak se rozbíhá i 1. česká fotbalová liga, která se bude dohrávat mimo víkendů také v úterý a ve středu. ●

MÉDIA OVLIVŇUJÍ NEJEN EKONOMIKU A POLITIKU, ALE I MYŠLENÍ LIDÍ

Téma vlivu médií na člověka je aktuální stále, ale dnes snad ještě trochu více, neboť v této době nouzového stavu, kdy platí zákaz shromažďování, jsme odkázáni zejména na informace z médií.

TEXT: **Dorota Adamová 8.0**

KRITICKY
MYSLET, PTÁT
SE, KDO ZA
SDĚLENÍM STOJÍ,
JAKÉ JSOU
JEHO MOTIVACE
A ZÁMĚRY, ČÍM
MOHOU BÝT
INFORMACE
ZKRESLENY...

Média ovlivňují ekonomiku i politiku... Za pomoci reklam a mediálních kampaní lze ovlivnit velké množství lidí.

Média mohou zaručit úspěch ve volbách nebo vyšší prodej výrobku. V současné době média znamenají moc, a to zejména nad myšlením mas.

Jak média ovlivňují naše myšlení? Jak tomu bylo v historii? Za tradiční problém médií můžeme považovat například to, že ovlivňují naše vnímání krásy. Vždyť jen kolik dívek se chce připodobnit mediálně známým idolům! Málokterá dívka si však uvědomí, že ani modelky ve skutečnosti nevypadají tak dokonale jako na fotografiích, které jsou retušované a kterým předcházelo několikahodinové česání a líčení. Snaha dosáhnout dokonalého vzhledu a zároveň neschopnost tento cíl splnit může vést až k psychickým problémům či anorexii. Podle mediálních vzorů nesoudíme pouze sebe, soudíme podle nich i své okolí. Společnost neposuzuje podle médií pouze vzhled, snad ještě důležitějším faktorem je to, že média určují, které vzorce chování a které vlastnosti jsou normální. Myslím si, že právě tento aspekt může vést k velké míře uniformity. Média podávají obraz „správného života, správného myšlení a správných názorů“. Jelikož masmédia oslovují velké množství lidí a mnoho z nich nekriticky přijímá, co je jim nabízeno, strhávají s sebou tito lidé další a další, neboť takřka každý touží po nálepce „normální člověk“, která mu zajišťuje pohodlný život. Tímto způsobem vzniká uniformní masa lidí, po níž, jak se domnívám, média touží. A touží po ní z několika důvodů:

Prvním z nich, podle mého názoru, je, že je snazší sestavovat program, chtějí-li všichni vidět a slyšet to samé. Druhým důvodem je, že masy se ovládají snadněji než velké množství „originálních“ lidí. Na druhé straně mohou média vést i ke vzniku malých vyhraněných skupin a sociálních bublin. Existují média, např. časopisy, které se zaměřují na určitou sociální skupinu. Tím pak, že tato média velmi často záměrně ignorují názory jiných skupin, vedou své čtenáře či posluchače k názorové vyhraněnosti a uzavřenosti. Důležité je však nesledovat pouze negativa. Mají tedy média nějaké pozitivní dopady na naše myšlení, když se v nich stále dozvídáme o hrůzách, katastrofách, krizích a problémech? Mohou nás např. naučit solidaritě s lidmi odlehlých oblastí či jiných částí světa. Když slyšíme o všech těch problémech, které ve světě existují, můžeme si uvědomit, jak dobře na tom jsme (jsme na tom skutečně dobře?...), můžeme také jejich prostřednictvím poznat inspirativní osobnosti, které nás ovlivní. A v neposlední řadě nás sledování médií může pohnout k tomu, abychom se naučili kriticky myslet.

Média ovlivňují nejen ekonomiku a politiku, ale také naše myšlení. Mohou nás ovlivňovat jak pozitivně, tak negativně a působit rozsáhlé změny ve společnosti. Jak se bránit negativním změnám? Kriticky myslet, ptát se, kdo za sdělením stojí, jaké jsou jeho motivace a záměry, čím mohou být informace zkresleny... A na závěr, nezapomeňme rozvíjet svoji individualitu, ať nejsme jen černé a bílé figurky na šachovnici mocných, ale ať se vybarvíme a stanou se z nás lidé, kteří dokáží čelit nezdravému tlaku médií a jít cestou, kterou považují za nejlepší. ●

LOUKY KRKONOŠ

V Krkonoších zmizela již polovina orchidejí
a mizejí i vzácné endemické druhy.

TEXT: **Jan Vrána** 6.0

Pec pod Sněžkou (něm. Petzer)

Německé obyvatelstvo v horách bylo na loukách závislé, a tak se o něj nejlépe staralo. Pravidelná senoseč, hnojení kravským hnojem a spásání dobyt看 bylo nutné.

Už odmala se často pohybuji v Krkonoších a moc mě mrzí, že již nevidím rozsáhlé louky a pasoucí se dobytek, které k tomuto kraji dříve tak patřily.

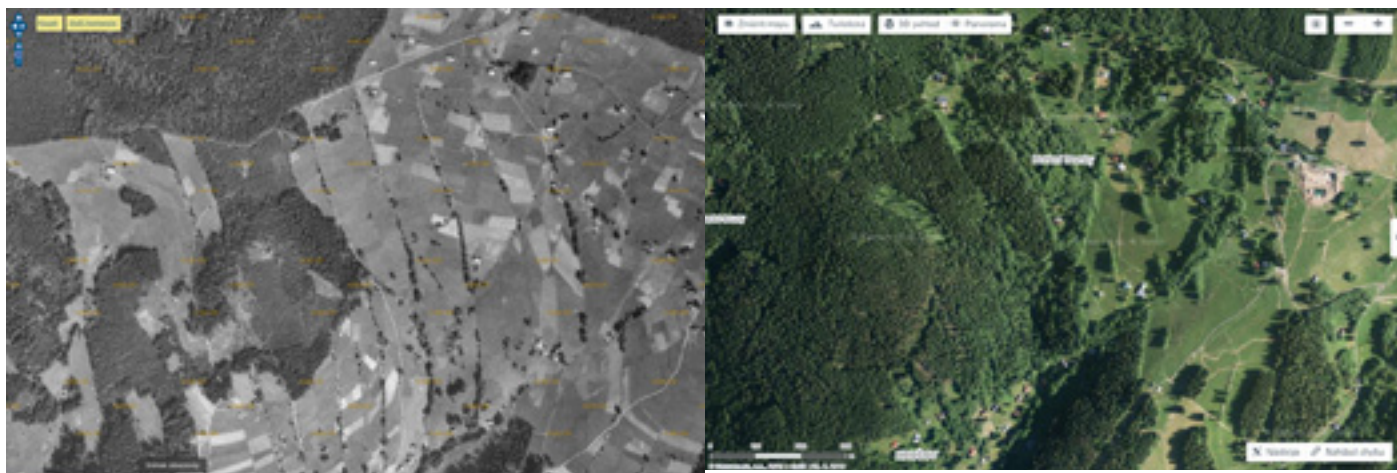
V POSLEDNÍCH
LETECH SE
V KRKONOŠÍCH
ZAČÍNÁJÍ PÁST
OVCE, KTERÉ
SPÁSÁJÍ I MALÉ
STROMKY
Z NÁLETŮ
A SAMY LOUKY
KVALITNĚ HNOJÍ.

V Krkonoších zmizela již polovina orchidejí a mizejí i vzácné endemické druhy. Ale nebylo tomu tak ještě před 80 lety. V této době se o své louky už půl tisíciletí starali původní obyvatelé tohoto nehostinného kraje. Německé obyvatelstvo v horách bylo na loukách závislé, a tak se o něj nejlépe staralo. Pravidelná senoseč, hnojení kravským hnojem a spásání dobyt看 bylo nutné. Takové činnosti můžeme dnes pozorovat v Alpách, přesně tak to tu dříve vypadalo, dokonce i ty krásné zvony tu kravičky měly. Usilovná práce hospodářů umožnila vznik druhově velmi bohatých květnatých luk. Desítky druhů orchidejí, jestřábníky, horské lilie a jiné krásné květiny byly chloubou horských strání. Bohužel přišly poválečné roky 45-48, kdy byla vyhnána většina původního obyvatelstva, a louky tak nadobro ztratily své obhospodařovatele. Masivní úbytek německého obyvatelstva Krkonoš byl alespoň z části nahrazen lidmi z vnitrozemí českých zemí. Tito lidé bohužel neměli k vysokohorským loukám vztah, ani nutné znalosti, jak o ně pečovat. Podstatná část luk byla nesmyslně zalesněna, část se nechala ladem, popř. zarůst náletem a louky, které zbyly, byly doslova "prolejevány" chemickými hnojivy a postupně likvidová-

ny holosečí. To mělo za následek rapidní úbytek květnatých luk. Průzkum jsem nedělal, ale odhaduji, že z původních bohatých porostů v roce 45 zbylo maximálně 5%. A tak definitivně zmizela původní tvář našich nejvyšších hor.

Máme ještě co zachránit? Ano, ale nebude to lehká cesta. Musíme si uvědomit, že se již nikdy nedostaneme zpět do původního stavu luk. Jsou nadobro pryč. Částečně původní druhovou pestrost navrácí obnovená pastva zvířat soukromých hospodářů. V posledních letech se v Krkonoších začínají pást ovce, které spásají i malé stromky z náletů a samy louky kvalitně hnojí. Do původního vysokohorského hospodaření se pustilo jen pár jednotlivců. Horské farmy můžeme nalézt na Růžohorskách, Klínovkách nebo na Jizerce. Udržení druhové pestrosti nejbohatších luk zajišťuje projekt Krkonošského národního parku LIFE Corcontica, kdy jsou louky pravidelně sečeny a vyřezáván nálet.

Záměrem tohoto článku bylo upozornit na často opomíjené ekologické devastace krajiny způsobené válečnými a poválečnými léty. Nepřišli jsme jen o statisíce lidských životů, historické památky, zvyky a tradice lidí, ale také o malebnou krajinu. ●

Rokytnice nad Jizerou

Předválečný letecký snímek 🕒 a současnost 📡.

PŘÍBĚHY JEDNÉ BUSTY

Žádná z návštěv, která vstoupí na gymnázium hlavním vchodem, se nevyhne tázavě zkoumavému pohledu busty Josefa Pekaře.

TEXT: **prof. Futtera**

PEKAŘOVY
NÁVRATY DO
MLADÉ BOLE-
SLAVI PŘI TOM
NEBYLY NIJAK
PŘÍMOČARÉ.

Ten pohled se nemění už 25 let. – tolik času totiž uplynulo od její instalace do foyeru školy. Onoho dne 23. března, kdy u příležitosti akademie ke Dni učitelů bustu slavnostně odhalili historikové Karol Bílek, tehdejší předseda Pekařovy společnosti Českého ráje, a Karel Herčík, první polistopadový starosta Mladé Boleslavi, v té době však již novopečený člen pedagogického sboru, který tento akt doprovodil krátkou přednáškou, vyvrcholil postupný návrat Josefa Pekaře na mladoboleslavské gymnázium. – Ostatně *Návrat* se jmenuje též báseň Jaroslava Seiferta, věnovaná právě Pekařově památce, jež v průběhu slavnosti zazněla.

Pekařovy návraty do Mladé Boleslavi přitom nebyly nijak přímočaré. Sice pouhých sedm let po maturitě, na jaře roku 1895, zde krátce zastupoval nemocného dějepisce Františka Bareše, avšak záhy poté Pekařova kariéra zamířila do akademického prostředí a ani mladoboleslavské gymnázium necítilo potřebu se ke svému významnému absolventovi za jeho života hlásit. Zato pod dojmem jeho úmrtí stačilo několik měsíců roku 1937, aby mohla být škola po zvěčnělém historikovi pojmenována. Ne však nadlouho, již v říjnu 1941 v souvislosti s vynucenými reformami českého vyššího školství jeho jméno na dlouhých 53 let z názvu školy, ale i z paměti jejích žáků a zaměstnanců vymizelo. Staronový název gymnázium přijalo až za změněných politických poměrů v březnu 1994, když jej již v listopadu předchozího roku schválilo

ministerstvo školství.

Oproti tomuto martyriu by se zdálo, že cesta k odhalení busty, která měla sepětí školy s historickým odkazem hmatatelně demonstrovat, uběhla v kvapíkovém tempu. V červenci byla sepsána smlouva s mladoboleslavským sochařem Petrem Dufkem, působícím na sochařské škole v Hořicích, že opukovou bustu dodá do konce téhož roku. Stačilo tak už jen vyrobit podstavec, doplnit jej tabulkou, seznat hosty, nakoupit pohoštění, sehnat recitátora a odhalování nic nebránilo. Jenomže tak jako skoro vše má i naše busta za sebou podstatně komplikovanější prehistorii. Ta sahá dokonce už do podzimu roku 1936. Tehdy již churavějící Josef Pekař seděl modelem sochaři Josefu Drahoňovskému. Jeho úkolem bylo vytvořit historikovu bustu – ovšem menší a bronzovou – pro Panteon Národního muzea. Pekařovo úmrtí vyvolalo zvláště v jeho rodném kraji doslova vlnu připomínek slavného dějepisce. Chystaly se památníky, turnovští turisté vyznačili v Českém ráji „Pekařovu stezku“, děkan pražské filosofické fakulty dokonce vyzýval „aby zejména v rodném kraji Pekařově byly sázeny lípy, Pekařovy lípy“. Není divu, že v této atmosféře došlo i na bustu. Na Drahoňovského se s žádostí o zhotovení větší, metrové kopie původního díla obrátilo město Turnov – a také čerstvě přejmenované mladoboleslavské Státní československé gymnasium Dr. Josefa Pekaře. To se na počátku roku 1938 připravovalo na důstojné oslavy 250 let existence, jež byly proponovány na počátek října ➤

DNE 8. DUBNA
BYLA V TUR-
NOVĚ I DÍKY
FINANČNÍMU
PŘÍSPĚNÍ MĚS-
TA MLADÉ
BOLESLAVI
JÍŽ PODRUHÉ
ODHALENA
DRAHOŇOV-
SKÉHO SKULP-
TURA, KTERÁ
MUSELA BÝT
Z VEŘEJNÉHO
PROSTRANSTVÍ
ODSTRANĚNA
V LISTOPADU
1949.

téhož roku. Vrcholem oslav se mělo 9. října stát slavnostní odhalení Pekařova poprsí proti vchodu do gymnázia (sídličního tehdy v budově magistrátu v prostorách dnešní 1. základní školy) v Komenského sadech. Její odlití platilo ministerstvo školství, o zřízení „*důstojného podstavce*“ pro „*poprsí největšího současného československého historika*“ byla požádána městská rada. Ta také měla dát „*postavit k pomníku historika Pekaře pěkný stožár se státní vlajkou*“. Tak vypadaly plány, jenže realita byla zcela jiná. Požadavky městské radě na výzdobu byly odeslány 13. září, v den, kdy bylo v reakci na násilnosti a ozbrojené povstání organizované Sudetoněmeckou stranou v některých pohraničních okresech vyhlášeno stanné právo. O šest dní později se gymnázium vzdalo i představy, že se oslavy podaří uskutečnit alespoň v komornější podobě. Kromě všeobecně napjaté situace byla hlavním argumentem okolnost, že „*pro povolání zaměstnanců slévárny, které zadalo ministerstvo odlít pomníku prof. Pekaře, na vojnu, stalo se včasné dohotovení pomníku pochybným*“. Ředitelství školy se ovšem nemínilo vzdát záměru oslavy uspořádat dodatečně v pozdějším termínu. Když tak v polovině ledna ředitel školy Bohumil Sládeček rozesílal výtisky výročního almanachu, který jediný po nepovedeném jubileu zůstal, vyjádřil naději, že slavnost se uskuteční „*pravděpodobně koncem jara nebo počátkem léta 1939. Při té příležitosti bude také, dá-li nám Pán Bůh se toho šťastně dočkat, odhalen před budovou gymnasijní pomník slavného historika Josefa Pekaře*“. Všechno opět dopadlo jinak, po obsazení českých zemí nebylo na gymnazijní slávu ani pomyšlení. Alespoň Josefu Pekařovi se zablesklo na lepší časy. Slévárna Bohuslava Chmelaře z pražských Vysočan totiž 8. června konečně dodala bustu. Současně s ní bylo odlito i její totožné „dvojčé“ věnované Turnovu. Tam se její odhalení chystalo na 10. září, v Mladé Boleslavi prozatím neurčitě na průběh školního roku 1939/40. Turnovskou slavnost ale nepovolil okresní úřad, navíc 1. září ve městě zatýkalo gestapo. Bez velké slávy

a velkých hostů byla busta osazena až 19. listopadu. Neblahý příklad z Turnova mohl mít vliv na to, že mladoboleslavské gymnázium na instalaci busty v parku před školou rezignovalo. Přesto se alespoň skromné chvíle slávy dočkala: U příležitosti nedožitých Pekařových sedmdesátin, připadajících na 12. duben 1940, byla – i s krátkodobou výstavkou historikových spisů – instalována alespoň na chodbě ústavu. O rok později však již putovala do skladiště, kde přečkala konec války i stěhování gymnázia, poté však její stopy definitivně mizí. A tak nám také nezbyvá nic jiného než přeskočit časem desítky let, kdy se o Pekařovi mluvit nesmělo (anebo se o něm mluvilo, ale v nejhorších možných kontextech), a zastavit se v již zmiňovaném roce 1994. Dne 8. dubna, tedy doslova několik dní poté, kdy se z mladoboleslavského gymnázia po předlouhé cézuře opět stalo Gymnázium Dr. Josefa Pekaře, byla v Turnově i díky finančnímu příspěvu města Mladé Boleslavi již podruhé odhalena Drahoňovského skulptura, která musela být z veřejného prostranství odstraněna v listopadu 1949. Díky tomu byl připomenut i osud nedochovaného dvojčete určeného pro boleslavské gymnázium. Další možnost, jak Pekaře připomenout, byla na světě. Již v červenci 1994 byla sepsána smlouva s mladoboleslavským sochařem Petrem Dufkem... Ale to už víte! Ač z jiného materiálu a podle jiné předlohy oproti původním plánům – Dufek se musel na rozdíl od Drahoňovského spolehnout na Pekařovy fotografie, podle nichž skulpturu vytvořil – busta na jednu stranu velice nenápadně upomíná na bohužel nezdařené, podstatně starší snahy připomenout na mladoboleslavském gymnázium důstojným způsobem profesora Pekaře, na druhou stranu pak již rovné čtvrtstoletí hrdě hlásá, že se zde Josef Pekař konečně usadil skutečně pevně a snad především trvale. Jak veršoval Jaroslav Seifert: „*Pan profesor [...] právě slíbil lidem rukoudáním / svému kraji, lesům, hradům, stráním, / že tentokrát zůstane navždycky*.“●

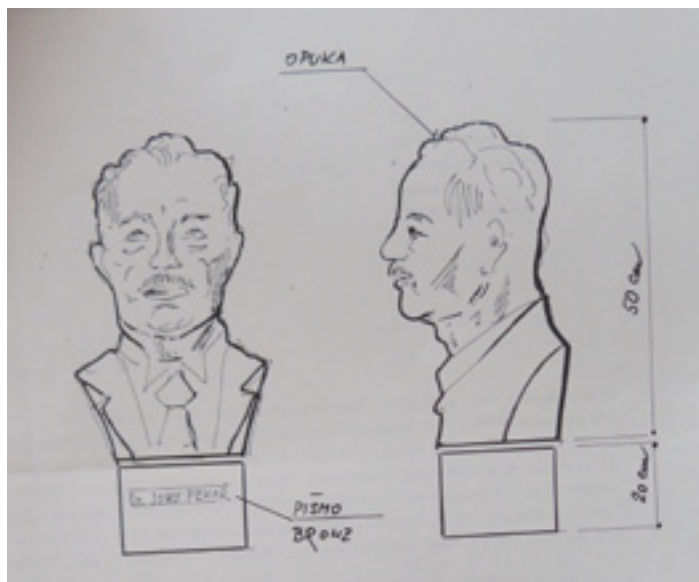
250. výročí
 Nálepka z roku 1938 dokládá, že během
 oslav 250. výročí existence školy měla být
 Pekařovi vyhrazena skutečně mimořádná
 pozornost.
 (SOKA Mladá Boleslav)

Skulptura pod závojem
 Do odhalení busty zbývá již jen několik
 minut
 (Gymnázium Dr. Josefa Pekaře)

Počátek tvorby Dufkovy busty
 Náčrt busty přiložený k smlouvě mezi
 gymnáziem a sochařem Dufkem z roku 1994.
 (Gymnázium Dr. Josefa Pekaře)

TIME CAPSULE

Během online výuky angličtiny jsme se pokusili o kreativní projekt typu Time Capsule - Časová schránka.

Co to je? Wikipedie říká :

„Časová schránka nebo též *časová kapsle* je úkryt historických předmětů nebo informací, sloužící většinou jako metoda komunikace s lidmi v budoucnosti. Má pomoci budoucím historikům, archeologům nebo antropologům. Časové schránky jsou někdy vytvářeny u příležitosti významných momentů jako jsou Světové výstavy nebo položení základního kamene budov.“

Studenti ve spolupráci s Hannah Kraus a Mgr. M. Fouskovou vytvářeli příběhy, ze kterých následně vzniká audio kniha. První z témat bylo „A Day in Quarantine“, kdy zachytili buď skutečný den v karanténě, anebo vytvořili vlastní příběh inspirovaný tehdejší realitou.

I.

When it comes to craziness, dragons or magic, I'm a good storyteller. Wait. Not good. Excellent. But when it comes to my daily routines and stuff like that, be wary. This *might* be a boring story. OR it could be a cool, funny one. Or just a description. Which one would it be? Fasten your seat belts, because you're gonna find out.

PEOPLE ARE
PEOPLE, SO
THEY PANIC
BECAUSE OF
LITERALLY
EVERYTHING.

Alright, let's get down to business. To be honest, I kind of like this 'quarantine' thing. I'm an introvert who doesn't care much about people, who likes to be alone (oh, it's so sweet to be an only child), and who likes things to be calm.

But the last one's not happening. Never. People are people, so they panic because of *literally everything*. And now?! The lack of toilet paper and the order to protect themselves are driving people crazy. Did somebody ever scream at you for *one* silent cough? No? Oh. What a lucky person you are.

But hey, do you want to achieve ultimate safety? Do you want to be protected not only against the virus, but also against the aggression of the people on the streets? Be like me!

You see, I don't go out often. I stay at home and I try to do something. It's nice to get up later, sleep longer... I also quite enjoy the online lessons we have, partly because they are the only thing that keeps me from sleeping until noon. So, in the morning I have lessons, one or more mugs of tea and I also try to do all the school work. Then lunch and hooray, free time! That's when I do an awful lot of things I enjoy. Drawing, reading, writing... hell yeah! The music is usually screaming so loud that I wouldn't hear a nuclear blast. ➡

As you certainly noticed, the most important thing (at least for me) is to not get stressed, to enjoy the life as it is, to try and have some fun. I know that it could be a bit harder for some people, because not everyone has the ability to make fun of these situations, but we all need to find something that gives us hope and wait for the times to get better. ●

II.

It happened on Tuesday – 21st of April. In the morning I did some housework and after preparing lunch I spent some time with an online school lesson.

In the afternoon, we are used to going for a walk. I didn't want to go with my family this Tuesday because I had too much homework. But my mum told me anxiously: *"You should go. Fresh air is good for your health!"*

IN THE
HOSPITAL
THE NURSES
TOOK MY
TEMPERATURE
BECAUSE OF
THE CORONA
TIME.

It was about 2 pm when we arrived to the forest. The nature and the sound of the singing birds were unforgettable. I realized how much I liked the springtime. We were enjoying the sunny weather when something bit me. It didn't hurt that much, so I didn't care about it until we came back to the car. In the car I touched a small bulge under my eye, where the insect bit me about an hour ago. I didn't want to make my mum worried, so I didn't tell her about it.

I was exhausted because we had been walking for about two hours, so I fell asleep. I was sleeping during the way until my sisters woke me up. I wanted to get out of the car, but I felt weird. Then I realized it. I couldn't open my eye. I was scared and confused. My sisters helped me to find mum and when she saw me, she said immediately: *"We need to go to the hospital."*

In the hospital the nurses took my temperature because of the corona time. When we arrived to the doctor, she made an examination of my eye. Then she gave me a prescription for a cream and told us: *"It is an allergic reaction. It will be OK in a few days."*

I believed that everything would be fine again! ●

III.

Because of coronavirus pandemic lot of people are "locked" in their houses. They can't meet with other people and their friends. Only one member of family is allowed to go to buy food and necessary things in a shop. The only place, where you can go, is a forest or a park, but just in case you have a face mask on your mouth and nose.

Many institutions, factories and centres are closed, including schools. Students have to stay at home and try to educate themselves from home.

QUARANTINE
MAKES ME
HAPPIER WITH
THINGS I USED
TO HAVE
BEFORE THIS
SITUATION
HAPPENED.

In the morning, after I wake up, I usually join two online lessons. These lessons are mostly quite fine. It's better to hear teachers' lectures than study new topics by myself. And also I am glad I can hear my classmates.

Beside the online lessons, I work on others tasks to school and sometimes I help my sister with her homework.

After I am done, it's time to have a break. I watch films, clean my room, draw some pictures or do other activities I like. In these hard times people need to think positively by taking their attention away of coronavirus.

I don't want to lose my sport shape, so I have an online training with my aerobic team. We stretch our bodies and work out.

Then my mother comes home and whole my family goes for a walk to the forest.

In the evening we watch new downloaded films together.

Quarantine makes me happier with things I used to have before this situation happened. *Now I appreciate my friends, my freedom and feeling of safety.* ●

IV.

GETTING
MYSELF TO DO
SOME WORK
FOR SCHOOL IS
THE HARDEST
PART OF THE
DAY.

It was the sixth of May and my phone just started ringing. I immediately jumped out of bed, due to that devilish noise. It took me one minute to calm myself and then I checked the time on the clock. 8 am. It was only 8 am, why would someone even call me this early?! I picked up the phone, ready to yell at that annoying human. „WHO IS THIS!?!“, I shouted insanely to the phone. It was my friend Rose. „Why weren't you at the math class? Our teacher is getting mad at you.“ God damn! I am constantly forgetting about my online classes. „Sorry Rose, I've just forgot to set up my alarm clock.“ „Again?“ „... again.“ Rose always makes up excuses for me. Last time, she said I had to help my grandpa with shopping groceries, even though my grandpa lives like 200 kilometers away from me.

After our call, which turned out to be 30 minutes long, caused by Rose's need to tell me about her plans for the next two months, I've decided to get some breakfast. My parents were at work, so I made pancakes myself. The only company I had was my cat, silently begging for a treat; I couldn't resist and poured her some leftover milk. Along with my dogs, she has been the closest „thing“ to friends I've had for the last three months.

Getting myself to do some work for school is the hardest part of the day. I usually procrastinate by watching Netflix, reading, annoying my cat, or just lying on the bed. That's why I spend sleepless nights, doing my homework, last day before the deadline.

And even though lying on the bed sounded amazing, I just felt the need to make it up to my maths teacher and do some work. How long will I keep it up? ●

V. TEXT: **Lucie Havlová 5.0**

Johnny and Mark were getting bored at home. It was barely a week into the self-quarantine they have to endure because of a pandemic. They couldn't go out as frequently as they used to before this whole situation occurred. The only time they were allowed to go out was for grocery shopping; although Mark being Mark, he bought nearly the entire shop, therefore, they would not probably need to go for another shopping until the Christmas.

But they were running out of activities to entertain themselves. The first days were fine, everything was going smoothly. No panicking, just pure fun. They played *Animal Crossing*, they were playing *tag, you're it* in their small flat, they tried to cook edible meals, they joked around, they watched films that they had always wanted to watch. Unfortunately, they slowly ran out of ideas of what to do...

Now, they were stuck in the living room, looking at the ceiling and browsing *Twitter* on their phones. They weren't talking to each other, not knowing what to say to the other. There was a terrible silence hanging between them. Was it awkward? Maybe.

‘Dude,’ Johnny let out, sitting up. ‘Is it only me, or is it so fluffing, boring?’

Mark laughed and put down his phone. He thought about the past week, trying to think of something but only nonsense ideas were coming up his mind. ‘It's been only a week since it started? Is it going to be like that for the rest of quarantine?’

Johnny shrugged. ‘Don't know but just lying around the whole time won't help me.’ Johnny wanted to go to the gym but he couldn't.

‘Do you remember how we wanted to go climbing and set up a tent in the mountains?’ asked Mark suddenly, his brain was likely to start to work. Johnny nodded. ‘Why don't we set up the tent here?’

‘Mark! You're a genius!’ Johnny exclaimed and jumped high, nearly banging with his head a chandelier.

And so they started putting up the tent. By the time they've finished, the whole living room was cramped but the boys were satisfied. They brought all the snacks Mark had bought when he had been panic-shopping and they also opened two bottles of wine. They couldn't remember much from camping as they drank a bit too much. (However, Mark had a memory of clinging to Johnny, singing *I'm yours* by Jason Mraz and giggling like a teenage girl.) ➡

THERE WAS
A TERRIBLE
SILENCE
HANGING
BETWEEN
THEM. WAS IT
AWKWARD?
MAYBE.

Their tent was small, they barely fit into it but that was mostly because Johnny was giant. Luckily, Mark's ukulele fit there so they were able to entertain themselves with music and Mark's mastery in playing the ukulele. They sang a few songs while drinking wine and eating the snacks. They stopped eating and singing at the same time when Johnny nearly died from choking the chips.

At some point, they fell asleep, drunk and tired of the singing. They fell asleep in each other's arms, their upper-half body in the tent and the legs sticking out. They were dreaming and snoring lightly. (Mark was sleep talking.) They looked like babies, not caring about the world and the pandemic. At that time, it didn't matter to them. They had fun with indoor camping. But the worse was just about to come. What are they going to do after they wake up? ●

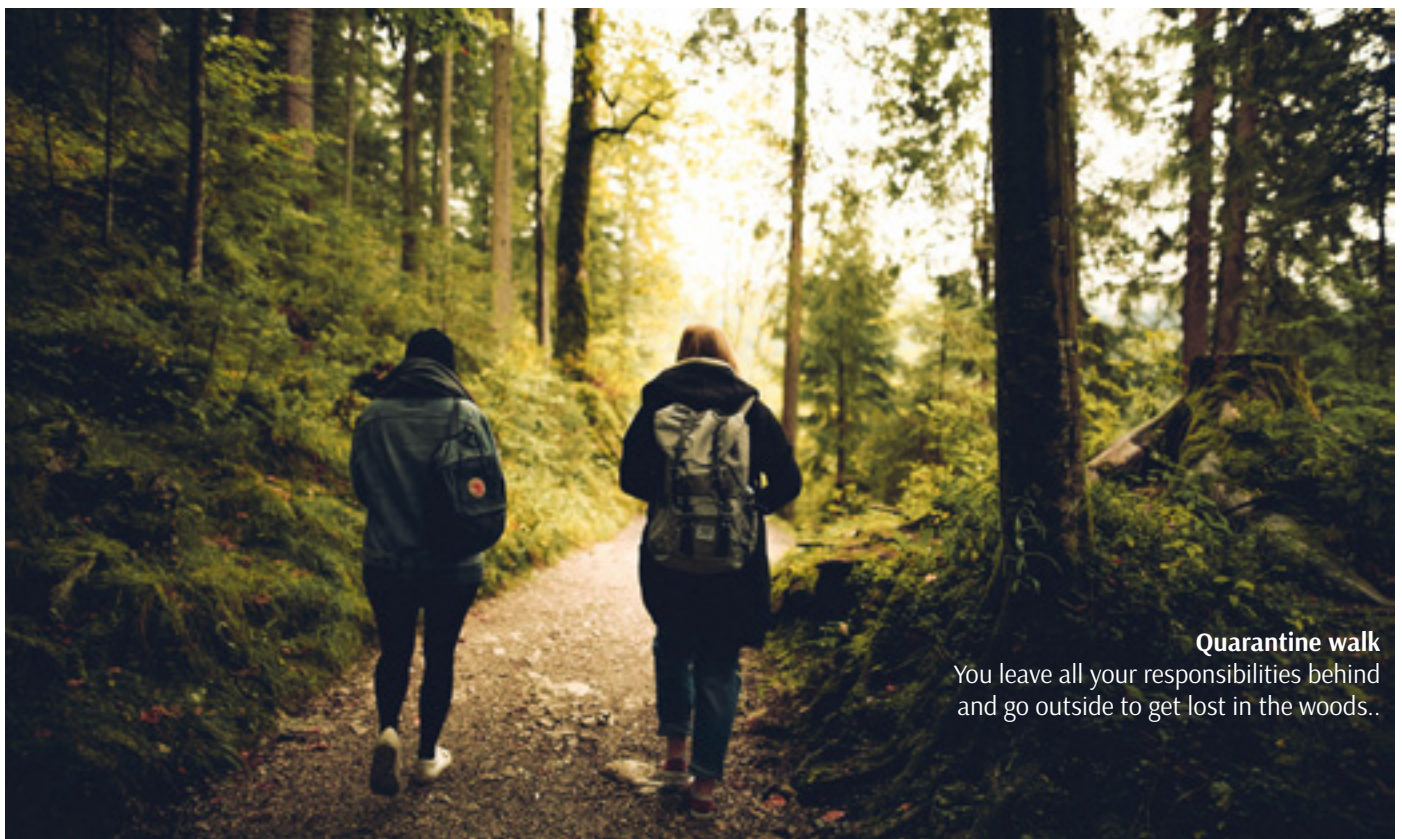
VI. TEXT: Eliška Doležalová 5.0

You wake up on a cold Monday morning, the date is the 4th of May 2020. It's been almost 2 months since all the schools across the state went on lockdown. Has it all been real, or was it just a fever dream? It surely feels like it. You look from your bedroom window; it's raining and the only person on the street is your elderly neighbour with a mask on her face, walking her dog. After breakfast, you head back to your room, ready to be mentally absent at the two online classes you're supposed to attend today. Then comes lunch, overthinking, and trying to do your homework. But you don't know what to do first, so instead, you do nothing, and two hours before the deadline you hate yourself for not doing it sooner.

ONE STEP
INTO THE
CALM GREEN
PARADISE
AND ALL YOUR
WORRIES ARE
GONE.

The sun has decided not to hide anymore - and so have you. You leave all your responsibilities behind and go outside to get lost in the woods. One step into the calm green paradise and all your worries are gone. You put down your mask because here, you are safe and alone. Your lungs are suddenly filled with fresh air, eyes focused on the greenish trees swinging gently in the light breeze. The birds are singing and a couple of deers have just crossed the road in a hurry. The outside world doesn't seem to exist anymore.

You are going back home when a thought crosses your mind. You have so much to be grateful for - home, family, healthy body... Quarantine may not be always fun, but it's important. You look at the sky, deep in thought and put on your face mask again. It's all going to be okay, you just have to believe it... ●

Quarantine walk

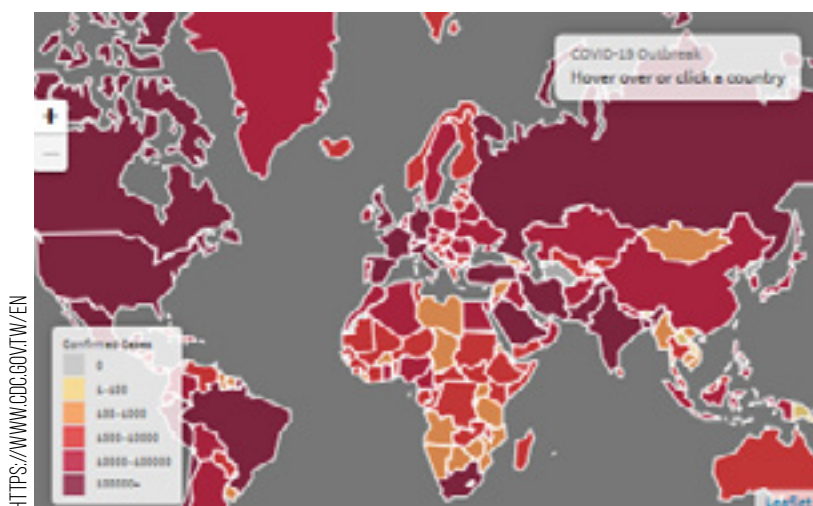
You leave all your responsibilities behind and go outside to get lost in the woods..

THE PANDEMIC IN TAIWAN

The Covid-19 infection has already spread to all over the world.

TEXT: **Klára Marková** 2.A

Every day the media broadcast the latest news on pandemic. In the Czech Republic we've been updated by media on its current pandemic situation in Europe and sometimes in the USA but from Asia we get less information and almost none about Taiwan. You have a unique opportunity to learn something about the Covid-19 pandemic story close to the epicentre. I've prepared an interview with my friend from Taiwan.

COVID-19 (SARS-CoV-2 Infection)

Global: 10 264 368

Deaths: 505 295

CFR*: 4.92 %

Countries: 187

* CFR – sometimes called case fatality risk or case-fatality ratio – is the proportion of deaths from a certain disease compared to the total number of people diagnosed with the disease for a certain period of time

THE OVERN-
MENT TOLD
EVERYONE
WHAT WAS
GOING ON.
WE ALSO
RECEIVE THE
NEWS FROM
THE GOVERN-
MENT EVERY
DAY.

Hi Tzu-Yu, how are you?

Tzu-Yu: Hi Klára, I'm great!

When did the Covid-19 pandemic start in Taiwan?

We found the first case in Taiwan on 21st January.

What measures had to introduce the government then?

The government told everyone what was going on. We also receive the news from the government every day.

What measure was the worst one at the beginning for you to follow? Were you scared to get infected?

In the way as I see it, everyone is scared to get this infection because it hurts your body very seriously!!

How did covid-19 pandemic change your daily life? What reminded the same for you?

Nowadays we have to wear masks if we want to take public transportation or go to school or to coffee shop. Before entering any public places your body temperature has to be checked.

How long did you have to stay in quarantine? What did you do at home?

I stayed at home for 14 days, I've never been in quarantine before. I did nothing special just checked if I have any of the symptoms.

Is the pandemic under control?

Now I think Corona virus ➡

TAIWAN HAD SARS PANDEMIC 17 YEARS AGO, SO THAT TIME WE HAD ALREADY FACED CORONA VIRUS. THAT'S WHY WE PROBABLY TAKE IT MORE SERIOUSLY.

in Taiwan is under control but we still take it seriously and make sure whether everything is right.

Do you know someone who was tested Covid-19 positive or died because of this disease?

No, I don't.

Is it pretty normal to wear a face mask in public in Taiwan? Where do you wear it?

Before this situation, you still could find some people wearing masks in Taiwan so it's pretty normal. And now I always wear a mask if I go outside.

How many face masks do you use per day? Is it easy to buy them in shops?

It depends on where you go that day. For example if you go to hospital or somewhere where there are lots of people, you have to dispose it once it's used. We use a health insurance card to buy masks in Taiwan. We can buy them once every two weeks. Each person can buy nine pieces of adult masks in one go.

Do you use disposable face masks or you do wear home-made ones?

We use medical masks.

What other hygiene precautions are common in Taiwan?

We wear masks, wash hands and if we are not feeling well, we go to the doctor.

In your view: What are the main differences in the philosophy how to tackle the pandemic in Taiwan (Asia) and Europe?

Taiwan had SARS pandemic 17 years ago, so that time we had already

Hi my name is Tzu-Yu, Chen.

You can find me on Instagram if you want - **@c.t.y_1002**. I'm from Taiwan. I live in Taipei. It's the capital of my country. I'm really keen on travelling so maybe one day I will go to the Czech Republic! During this horrible situation I hope you guys are safe!!

faced Corona virus. That's why we probably take it more seriously. Nowadays we are more acquainted with what we should do during this situation.

Klára: Has the local media been informing you about the current situation in Europe?

Yes, in the news daily and we are also informed about Europe too.

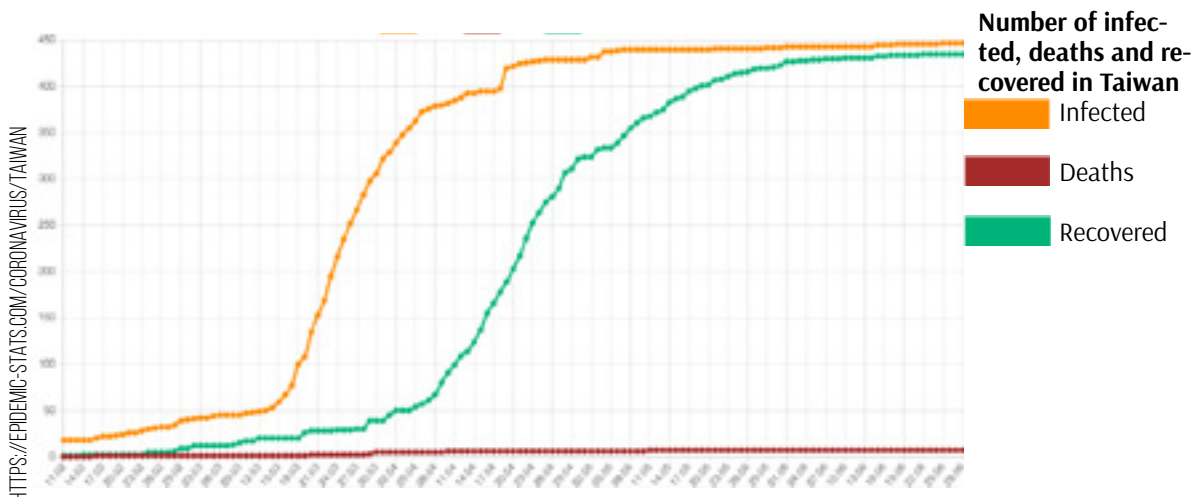
Has your life already been back to normal? If not, in what way?

Yes, we still go to school or go to work every day!!!

Thank you very much for the interview. Stay healthy and positive. Good bye ☺

Hope you guys are safe too ♥.

All in all, Corona virus affected the whole world. Even though, there were many pandemics in the past (the plague, Spanish flu, etc.), nevertheless the level of being prepared isn't the same everywhere. ●

THE COVID-19 PANDEMIC STATISTICS:

BEFORE THIS
SITUATION, YOU
STILL COULD
FIND SOME
PEOPLE WEAR-
RING MASKS
IN TAIWAN SO
IT'S PRETTY
NORMAL. AND
NOW I ALWAYS
WEAR A MASK
IF I GO OUTSIDE.

		TAIWAN	CZECH REPUBLIC
area		36,197 km ²	78,866 km ²
population		2018 estimate: 23,780,452 (53 rd)	2019 estimate 10,649,800 (84 th)
		density: 650/km ² (17 th)	density 134/km ² (87 th)
Covid-19 total (3 th May)	tested	64,094	257,678
	confirmed	432	7,755
	recovered	332	3,471
	deaths	6	245

Lockdown

The capital city of Taiwan keeps its beauty
even after the outbreak of COVID-19
XINYI DISTRICT, TAIPEI

NASADIL SI ROUŠKU

**Oči zdravotní sestry se na něj
pousmály. „Můžete dovnitř,“
zahuhlala zpoza látky.**

TEXT: **Anna Karhanová 8.0**

NA POSTELI
LEŽELA ÚTLÁ
POSTAVA, MEZI
VŠEMI TĚMI
STROJI NEBY-
LA ANI VIDĚT.
VEDLY K NÍ HA-
DIČKY, HODNĚ
HADIČEK.

Němě kývl a vkročil do otevřených dveří. S klapnutím se za ním zavřeli. Místnost ho přivítala známým pravidelným pípáním přístrojů. Postavil se ke sklu a zaťukal na něj.

Na posteli ležela útlá postava, mezi všemi těmi stroji nebyla ani vidět. Vedly k ní hadičky, hodně hadiček. Jejich množství ho pokaždé šokovalo, jako kdyby jich každým dnem přibývalo. Viděl, jak se mezi bílými peřinami objevily dvě krve podlité oči.

„Ahoj ségra,“ zvolal, jak nejveseleji dokázal. Nemohla mu odpovědět.

„Máš se?“ Byla to stupidní otázka, přesto se vždycky zeptal. Ze zvyku? Spíš neměl co říct. Stroje ochotně vyplnily ticho překotným pípáním. Odkáslal si, aby je přehlučel. „Dneska je venku hezky.“ Nebylo, ale proč to říkat někomu v pokoji bez okna. „Představ si, dneska se sousedům narodily štěňata.“ Dvě umřela, ale proč jí to říkat. „Fakt roztomilý.“ Viděl je jen na fotce, to ale taky nemusel říkat. Jeho sestra už dva měsíce nic neřekla, v jeho vzpomínkách se pomalu začínal vytrácet zvuk její hlasy. Dokonce i její tváři, dřív tak krásné, už začínaly mizet kontury. Zapomínal na ni, a to ještě žila. Ještě... Chodil každý den, protože každý den mohl být poslední. A jemu se krátil čas.

Po jeho levici klaply dveře. „Kultivace už bude hotová, musíme jít,“ ozval se hlas jeho laborantky.

„Jasně, už běžim.“ Poslední pohled do rudých, ztrápených očí, poslední zaťukání

na sklo... Poslední sbohem?

Už měsíce pracoval na protilátce. Nechodil domů, nejedl, nespál. Musel být na dosah, ale chyběla mu poslední příčka žebříku, aby skutečně dosáhl. Zachránil by tím nejen svou sestru, ale i další tisíce, možná i miliony lidí, kteří onemocněli.

Nasadil špičku pipety. Následoval nový protokol. Bude to fungovat? Na nic jiného nemyslel.

Odbíjela půlnoc, když mu to zavolali. Kliše, pomyslel si. Ale bylo to tak. Přeci jen to bylo poslední sbohem. Jeho únava se rozplynula s pocitem šílené bezmoci. Byl v laboratoři sám, nikdo ho neviděl brečet. Sledoval slzy, jak kanou na pracovní desku. Slízl si rty a ucítil známou slanost na jazyku. A vtom mu to došlo. Byla to sůl! Proto se imunitní odpověď projevovala v očích! Jeho mokrou tvář rozbrázdil úsměv. „Díky, ségra.“ Horečně se vrhl do práce. Mlžilo se mu před očima. Únavou? Dost možná. Když už konečně skončil a s posvátnou úctou sledoval, jak se myš, ještě před půlnocí nehybná, ve svém teráriu vesele prohání, za okny zářila oranžová obloha. Protřel si bolavé oči. S podivným klidem si sundal rukavice a přešel k umyvadlu, ve kterém se odráželo světlo nového dne. A tam se na něj díval muž s rudýma očima...●

Maďarské stříbro
Na turnaji Hungarian Junior v Pécsi

ROZHOVOR S KATEŘINOU ZUZÁKOVOU

**Šestnáctinásobnou mistryní
ČR v badmintonu, členkou
extraligového týmu BK Deltacar
1973 Benátky nad Jizerou
a juniorské reprezentace ČR.**

TEXT: **Anna Donnini** 3.A

Řekni mi něco o sobě...

Ahoj, já jsem Kateřina Zuzáková. Je mi sedmnáct let a už odmalinka se věnuji badmintonu. Jsem juniorskou reprezentantkou České republiky. Bydlím v Benátkách nad Jizerou, kde taky trénuju ve svém mateřském klubu. Studuji Gymnázium dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi.

Jak jsi se k badmintonu dostala? V kolika letech jsi začala hrát/závodit?

K badmintonu jsem se poprvé dostala, když jsem chodila do první třídy a moje starší sestra, Adéla, začala hrát badminton. Máme halu kousíček od baráku, kde žijeme. A jak sestra začala hrát, tak mě zajímalo, co dělá, a když jsem zjistila, co je to za sport, tak jsem ho chtěla začít hrát taky.

A co škola?

Tak to je docela zajímavé téma. Když jsem byla ještě na základce, tak jsem i přesto, že jsem často chyběla, vše zvládala bez větších problémů. Samozřejmě jsem přestala mít samé jedničky, ale stále jsem si udržovala dobrý průměr. A teď na gymnáziu mám individuální studijní plán, což mi alespoň trochu ulehčuje studium, když chybím tak často a na dlouhou dobu. Ale jinak musím říct, že se s tím srovnávám docela dobře. V některých předmětech je lehčí vrátit se po takové dlouhé době. Ale v jiných mi zabere docela dlouhou dobu, než si všechno dopíšu a doučím. Ale zvládat se to dá.

Jak se vyrovnáváš s trémou nebo nervozitou před závody?

Když jedu na nějaký turnaj, tak je jasné, že

už v hlavě myslím na to, co se může stát. Jestli vyhraju nebo prohraju. Ale snažím se na to moc nemyslet a před každým zápasem chci mít čistou hlavu. A když vím, že ten zápas bude těžký a je možné, že bych mohla i prohrát, tak si pořád říkám, že nemám co ztratit. A že třeba hraji proti zkušenější hráčce a že vyhrát se dá vždycky. A když je to naopak zápas, ve kterém jsem favoritkou já a všichni očekávají, že bych měla zvítězit, tak je to držet si pořád respekt k tomu hráči. Hlavní je hrát s čistou hlavou, jako by o nic nešlo. Takhle je docela těžké o tom mluvit. Před zápasem je každý nervózní, ale pak když se vstoupí na kurt, tak člověk moc nemyslí na to, jak to dopadne, jestli vyhraje, nebo prohraje. Myslí na to, jak hraje, aby hrál dobře a dal do toho všechno.

Máš nějaký rituál, ať už před zápasem nebo po něm?

Před každým zápasem dělám prostě to stejné. Připravím si věci, jdu se převléknout, připravím si pití, zkontroluji si rakety, boty a jdu se postupně rozcvičit, rozběhávat. Vždycky mám sluchátka v uších, což mi pomáhá se soustředit. A koncentruji se na ten zápas. Po zápase si jdu sednout do rohu, abych byla sama a mohla si vyčistit hlavu, protáhnout se. Ale takový můj rituál je, že po zápasech píšu domů rodině, ať jsem prohrála, nebo vyhrála, oni vždycky stojí při mně.

A před každým turnajem měním svůj tréninkový týden nebo plán, kdy se vždycky ten trénink uzpůsobuje tomu nadcházejícímu turnaji. Po turnaji mám buď den pauzu nebo chodím ➡

K BADMINTONU
JSEM SE POPR-
VÉ DOSTALA,
KDYŽ JSEM
CHODILA DO
PRVNÍ TŘÍDY
A MOJE STARŠÍ
SESTRA, ADÉ-
LA, ZAČALA
HRÁT BADMIN-
TON.

MEZI MOJE NEJVĚTŠÍ ÚSPĚCHY PATŘÍ, ŽE JSEM ŠESTNÁCTINÁSOBNÁ MISTRYNĚ ČESKÉ REPUBLIKY. DÁLE UMÍSTĚNÍ NA MISTROVSTVÍ EVROPY DRUŽSTEV, KDE JSME SE UMÍSTILI PÁTÍ AŽ OSMÍ.

na fyzioterapii, abych se pořádně uvolnila a moje svaly si trochu odpočinuly.

Co považuješ za svůj největší úspěch?

Mezi moje největší úspěchy určitě patří, že jsem šestnáctinásobná mistryně České republiky. Dále umístění na Mistrovství Evropy družstev, kde jsme se umístili pátí až osmí. Poté trojnásobná účast na Mistrovstvích světa. Dále účast na Mistrovství Evropy klubů, kde jsme dopadli pátí až osmí. A vítězství na mezinárodních okruzích, například na Slovensku, v Polsku.

Kdo je tvůj oblíbený sportovec nebo člověk, který Tě inspiruje?

Já nemám úplně nejoblíbenějšího sportovce, ať už v badmintonu, nebo v jakýchkoliv sportech. Teď budu mluvit o badmintonu, kde nejlepší hráči jsou z Asie. A proto já obdivuji všechny evropské hráče, kteří dokáží konkurovat hráčům ze zemí, jako je třeba Čína, Japonsko, Thajsko. A dokáží i vyhrát nad těmito velmocemi. Jednou z těchto hráček je Carolina Marínová, což je španělská badmintonistka. Španělé nebyli nikdy úplně nejlepší v badmintonu, ať už v Evropě, natož po celém světě. A ona se dokázala vypracovat až na mistryni světa. A druhý badmintonista je Viktor Axelsen, který pochází z Dánska. Ten se dokonce naučil čínsky, aby mohl trénovat v Číně. A jeho asi beru jako svoji největší inspiraci.

Kde se vidíš za 5 let?

To je těžká otázka, protože já se řídím tím, že žiju teď a nepřemýšlím nad dalekou budoucností. Ale určitě bych ráda pokračovala v tom, co mě baví, což je badminton. Určitě bych chtěla studovat vysokou školu s nějakým zaměřením na sport, sportovní management nebo něco, co se týká sportu. Možná být někde v zahraničí... Je to velice těžká otázka. Určitě chci být šťastná a věnovat se tomu, co mě bude v tu dobu bavit.

Čeho všeho ses musela vzdát, kvůli hraní badmintonu?

Hlavně jsem si musela určit své priority. Takže badminton je určitě vyšší priorita

než např. škola. Tím nechci říct, že se škole nechci věnovat, ale badminton je pro mě větší priorita než vzdělání. Gymplu dávám hodně a svému vzdělání taky, protože vím, že v budoucnu je důležité mít nějaký takový ten základ ve vzdělání. Také jsem se musela vzdát takového „normálního“ života sedmnáctileté holky. Mezi to patří třeba, že nechodím tak často ven s kamarády, netrávím tolik času se svojí rodinou, hodně cestuji. Ale to mi zase nahrazuje to, co dělám - hraju badminton a hodně cestuju.

Chtěla by ses věnovat sportu i po gymnáziu?

Tak tady odpovím opravdu jednoduše. Ano.

Jaké země jsi navštívila? Máš nějakou oblíbenou?

Zemí, které jsem navštívila, je dost. Z Asie je to Thajsko, Indonésie. Poté Rusko. Z Evropy je to Dánsko, Švédsko, Německo, Francie, Polsko, Chorvatsko, Itálie, Srbsko, Slovensko, Slovinsko, Estonsko, Lotyšsko. Těch zemí je opravdu hodně. Mojí oblíbenou zemí je Thajsko, kde už jsem podvakerát měsíc trénovala. Líbí se mi jejich kultura a celkově lidi, jak jsou hodní, vlídní, úplně jiní než tady v Evropě. I v Indonésii. Tam jsou vděční za to, co mají.

Co tě nejvíce baví na tvé sportovní kariéře?

Určitě to cestování, poznávat nové země, kulturu, gastronomii, lidi. Miluji, když se můžu s někým novým seznámit, mám přátele po celém světě. A nejradši jsem, když můžu do nějaké země letět, protože miluju létání.

Jaký je tvůj největší sen/cíl?

Pro mě, jako pro sportovce, je to zažít si atmosféru Olympijských her. I když už je to taková ohraná fráze. Tak i za předpokladu, že bych tam měla prohrát v prvním kole, tak je to můj vysněný sen. A mým cílem v životě je být šťastná, dělat, co mě baví, mít okolo sebe lidi, které mám ráda, kteří mě mají rádi a budou mě vždycky podporovat v tom, co dělám. ●

Pár Katčiných úspěchů: (úspěchy kráceny - celkem 34 položek)

- 1.místo ve čtyřhře na mezinárodním mistrovství Slovenska 2018
- 2.místo v singlu na Mezinárodním mistrovství Česka 2018
- 1.místo v singlu na MČR U17 2018
- 1.místo ve čtyřhře na MČR U17 2018
- 3.místo v singlu na MČR Juniorů 2018
- 1 místo ve čtyřhře na MČR Juniorů 2018
- 1.místo ve čtyřhře na Mezinárodním mistrovství Slovinska 2019
- 1.místo ve čtyřhře na Mezinárodním mistrovství Slovenska 2019

MATURITNÍ VÝZDOBA À LA JÁRA CIMRMAN

ROZHOVOR: MGR. PETR BÁRTA

TEXT: **Jakub Škvrna** 2.A

JEN MOHU
ZOPAKOVAT, ŽE
PRO MĚ OSOBNĚ
TO ROZHODNĚ
NEBYLA ŽÁDNÁ
OBAVA, ALE
OBROVSKÁ VÝ-
ZVA A OHROM-
NÁ SATISFAKCE
A NADŠENÍ, ŽE
ONLINE VÝUKA,
A VLASTNĚ TEN
REŽIM OBEČNĚ,
MŮŽE FUNGO-
VAT.

10. března 2020 bylo vydáno nařízení, kvůli kterému se všechny školy zavírají na dobu neurčitou. Co jste si v tom okamžiku pomyslel? Jak jste se cítil?

Pocit to pro mě byl zvláštní, protože jsem to asi jako většina lidí nikdy nezažil. Hnedka jsem si vzpomněl na to, když jsem studoval. Napadly mě věci jako například chřipkové prázdniny, které ale ovšem trvaly o poznání kratší dobu. Tuším, že v té době to bylo asi okolo jednoho týdne nebo maximálně 10 dní.

No a cítil jsem především nejistotu, protože jsme vůbec nevěděli, co nás čeká a jak dlouho to bude trvat. A hlavně řada velmi velkých procesních úkonů, se kterými jsme doposud neměli zkušenosti. Museli jsme například rušit všechny naplánované akce (exkurze, výměnné pobyty apod.).

Čekali jste, že se většina z nás do školy do konce roku již nevrátí?

To jsem nečekal. Osobně jsem se domníval, že to bude v horizontu max. jednoho měsíce. Ovšem jak ale člověk začal sledovat ty další události, které se objevovaly, například jakým způsobem se vyvíjí křivky nakažených a celý průběh virového onemocnění, logicky se pak začala objevovat myšlenka, že to bude delší a delší. Najednou bylo jasné, že budou odloženy maturity, přijímačky, a to už pak bylo celkem jasné...

Potom už jsme s tím začali počítat. Hned v tom prvním týdnu, tuším, že to v úterý bylo vyhlášeno a od středy se nešlo do školy, tak v pátek jsme s kolegy měli první školení ve věci online výuky, reagovali jsme celkem rychle ☺.

Jaké to bylo pro Vás se situací nějakým způsobem přizpůsobit? Bylo to těžké?

Pro mě rozhodně ne. Byla to ohromná výzva. Jak jsem již na začátku říkal, i kolegové mi to potvrdili: „Všechno zlé je pro něco dobré“. Hnedka jsem využil sluchátka, která máme nakoupená z jednoho projektu pro testování v angličtině a pro výuku se studenty.

Vlastně jsem je vzal hned na první poradě a řekl jsem kolegům: „Kdo to chce zkusit, vezměte si je a v neděli vyzkoušíme první online setkání“.

V prvních okamžicích byly samozřejmě vrásky na čele. Musím ale konstatovat, že za velmi krátkou dobu kolegové naskočili do tohoto „rozjetého vlaku“ úplně perfektně. Pro zajímavost, zítra (tj. 24. 6., pozn. redakce) se koná první závěrečná pedagogická rada v historii našeho gymnázia, která proběhne online. Musím všechny kolegy moc pochválit. Nakonec to špatné, co jsme v tom mohli spatřovat, se v dobré obrátilo a myslím si, že jsme z toho v dané situaci vytěžili maximum.

Jen mohu zopakovat, že pro mě osobně to rozhodně nebyla žádná obava, ale obrovská výzva a ohromná satisfakce a nadšení, že online výuka, a vlastně ten režim obecně, může fungovat. Má samozřejmě řadu nevýhod, to je objektivně nutné říci. Nicméně po obnovení normálního stavu si myslím, že řadu aplikací budeme běžně dále využívat. Sám si ještě vzpomínám, jak jsme se, vlastně ještě s Tebou, scházeli na schůzkách ohledně Mannheimu, a vždycky jsem se rozčiloval, jak bylo těžké domluvit se na nějakém společném termínu napříč ročníky. Teď jsem si ale říkal: „Jo, příští rok to uděláme online, domluví se termín, nahrajeme to, nasdílíme a vše bude daleko jednodušší.“ To jsou třeba ty benefity ...

Myslíte si, že to celé nějakým způsobem ovlivní české školství do budoucna?

Určitě ano. A troufnu si říci, že pozitivně, protože na počátku to bylo „šlápnutí do neznáma“ – „neznámá voda“ pro řady škol a kolegů. Jak se říká, když už není nazbyt a není-li jiná šance, tak do toho všichni šli naplno, a ono to jde. Je to ohromný posun z hlediska sdílení dat, vlastně digitalizace celé řady procesů, které můžou při vzdělávání velmi pomoci a de facto běžet normálně.

Když to vezmu konkrétně, těch platform je celá řada. Nejrozšířenější jsou ➡

MYSLÍM SI, ŽE
JE TO OHROMNÝ
PROGRES, A TO
I Z POHLEDU
DALŠÍHO VZDĚ-
LÁVÁNÍ PE-
DAGOGICKÝCH
PRACOVNÍKŮ,
KTERÉ V MINU-
LOSTI VĚTŠINOU
PROBÍHALO
PREZENČNÍ
FORMOU.

Office 365 od Microsoftu a G-Suite od Googlu. Momentálně máme k dispozici obě dvě, ale upřednostňujeme G Suite, neboť byly první a nechtěli jsme to štěpit. Řada škol najednou zjistila, jaké má sdílení dat a tyto platformy benefity a jak příjemné je využívat např. Učebnu, jak to celé dobře funguje. Stejně rychle reagovali i např. Bakaláři, což je jeden z nejrozšířenějších evidenčních programů v ČR, a je využíván na velkém procentu škol.

Ještě jednou opakuji, myslím si, že je to ohromný progres, a to i z pohledu dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků, které v minulosti většinou probíhalo prezenční formou. Z pohledu účastníka je celý den vlastně „zabitý“, dvě hodiny jedete do Prahy, dvě hodiny cestujete, dvě hodiny probíhá školení a pak zase zpět. Teď už se to dá naplánovat tak, aby lidé mohli být v klidu doma u svých počítačů, samozřejmě s aktivním vstupem (webkamera, mikrofon, ...) apod. Na druhou stranu je jasné, že to má vždycky negativa, a to v absenci osobního kontaktu, ten prostě chybí. Sám z vlastní zkušenosti víš, že když člověk učí a kouká do monitoru, nemá žádným způsobem zpětnou vazbu, není to stoprocentní. Chybí tam ta fyzická přítomnost, například nikdo nekontruje, jestli ten student je opravdu za počítačem, nebo si někam odběhl apod.

Z mého pohledu vytěžit co nejvíce pozitivního a upozadit to negativní, to je moje krédo. Osobně si ale myslím, že digitální výuka nenahradí tu prezenční, neboť to má stále mnoho negativ, která nesmíme upozadit.

Mluvil jste o Vašich kolezích, jak hodnotíte přístup nás jako studentů?
Abych řekl pravdu, tak mám trochu zkreslené pocity, protože to vnímám ze svého úhlu pohledu a já zase těch tříd tolik neučím.

Nicméně mám tři skupiny a ve dvou je účast téměř stoprocentní. Shodou okolností ve Vaší třídě (2.A, pozn. redakce) je poměrně nízká, u Vás se pohybujeme průměrně okolo 40 - 50%. Celkově si ale myslím, a když se na to podívám za celou školu, že to efektivní je. Takových „problematických“ studentů, kteří se nezapojovali do výuky anebo vůbec nereagovali na ten online režim, není velké procento, myslím, že je to celkem malé číslo.

Samozřejmě, že nejsme schopni objektivně vyhodnotit, kdo na to, když to řeknu lidově, „kašle“, a kdo skutečně podmínky nemá nebo nemá dostatečně rychlé internetové připojení, dělí se více lidí

o počítač atd.

Celková statistika školy je poměrně zkreslená, ale ve výsledku jsem spokojen, protože stejně rychle, jak na to reagovali učitelé, tak reagovali i studenti. Procento aktivně účastnících se studentů je určité veliké, v tuto chvíli to nemám černé na bílém, ale pocitově mohu říci, že se jedná o drtivou většinu, přibližně okolo 80 až 90 %, ale mohu se mýlit.

Ted' bych se přesunul k té karanténě. Jaké to pro Vás bylo? Jak jste ji zvládal?

Pro mě osobně? To je celkem těžké, záleží na tom, z jakého úhlu to mám brát (smích). Buď z úhlu mé rodiny, tam to bylo poměrně složité, protože mám malou dceru a po prvních týdnech karantény začíná být každý byt poměrně malý :D ... a čím méně člověk může vyrazet do přírody a nebo do blízkého okolí, tím hůře. Nicméně se objevila možnost vyrazit do divoké přírody, kde nikde nikdo nebyl, a tak to docela šlo a bylo to poměrně únosné.

Nakonec si myslím, že jsme karanténu zvládali poměrně dobře a například moje mamka, ta už to bez cvičení nemohla ani vydržet, tak jsme začali realizovat online hodiny jógy a pilates a v podstatě celá rodina jsme pravidelně cvičili. Přicházely babičky a děda, něco jsme nahrávali a něco jsme dávali k dispozici pro veřejnost, abychom „překousali“ ten čas, kdy tyto aktivity byly omezené.

Z mého pohledu jsme to zvládali dobře, já jsem byl ale většinu času uzavřený u počítače. Tahle část bohužel padala na mě, ale dalo se to zvládnout.

Jak jste to měl s prací? Trávil jste s ní více či méně času než před karanténou?

No, zase záleží, jak se to bere. V porovnání s některými částmi jiných „normálních“ roků si myslím, že ne. Letos ale přibýlo spousty nových aktivit a řada klasických rutinních záležitostí, které již máte nacvičené a víte, jak je udělat, nakonec nebyla. Najednou člověk zjistí, že v digitálním světě se všechno musí dělat jinak, a to samozřejmě zabere více času. To znamená, že vlastní práce jako taková by nezabrala více času, ale v tomhle období ano, protože to s sebou přineslo řadu změn a nutných úprav, které byly časově náročnější.

Pro příklad, potřebuji od nějaké třídy něco zjistit. Ve škole o přestávce zaběhnu, zeptám se a hned vím. Teď musíte vytvořit formulář, přemýšlet, jak ho sestavit, čekat na tu reakci, připomínkovat ty, kteří neodpověděli, dohledávat, jestli to dorazilo. Takže to prostě trvá déle... ➔

NAJEDNOU
ČLOVĚK ZJISTÍ,
ŽE V DIGITÁL-
NÍM SVĚTĚ SE
VŠECHNO MUSÍ
DĚLAT JINAK,
A TO SAMO-
ZŘEJMĚ ZABE-
RE VÍCE ČASU.

Napadá mě, mnoho škol používá pro online výuku Microsoft Teams, my používáme Učebnu od Googlu. Co je pro Vás osobně lepší a proč?

Na to se odpoví z mého pohledu celkem jednoznačně. Jak jsem již říkal, my máme obě platformy k dispozici, ale Microsoft Teams a v podstatě celé to prostředí Microsoftu se teprve v posledním období výrazně zlepšilo a stalo se přátelštějším pro uživatele, a navíc my jsme již dávno měli rozjeté prostředí Googlu, právě díky iniciativě studentů a Studentského parlamentu. V této souvislosti musím připomenout a chci, aby zaznělo, jméno Michala Marhana, který je vlastně takovým „duchovním otcem“, iniciátorem a zakladatelem Pekcloudu jako takového, takže já jsem v tento moment vlastně jen převzal ty otěže a vedu to nějakým způsobem dál.

Pekcloud jsme tedy měli již hodně rozjetý, včetně všech aplikací sdílených složek na disku Googlu, tudíž to pro nás byla poměrně logická volba a pokračovali jsme v zavedené platformě. Konečně, když jsem se před mnoha lety začal seznamovat s prostředím OneDrive od Microsoftu, tak mi to celé rozhraní a struktura přišla hodně kostrbatá a oproti Googlu dosti neefektivní, hlavně co se týče sdílení jednotlivých složek, souborů apod.

Z těchto důvodů jsme si od začátku řekli: „Jo, jdeme do Googlu, je to velice rozšířený systém. Je provázaný s účty studentů, studenti to mají i většinou v telefonu.“ Naše rozhodnutí vlastně spočívalo v tom podporovat tuto platformu a nevětvit to. Subjektivně musím říci, že se mi více líbí prostředí Googlu, je to hlavně z toho důvodu, že to znám déle a umím s tím více pracovat. Tím ale nechci říct, že Office 365 nechceme používat. Není to tak dávno, co jsme podpořili downloadové verze Office 365 pro studenty, díky kterým si studenti mohou do svého počítače nainstalovat celou sadu Office. K tomu ty účty Microsoft samozřejmě potřebujeme, ale veškerá komunikace, např. i učitelského sboru, funguje přes Google.

Přijde mi, že v poslední době se poměrně často mluví o příchodu druhé vlny epidemie. Co by to pro nás znamenalo?

Ty názory se samozřejmě velice dynamicky vyvíjejí. V současnosti mám v hlavě zprávu, v tuto chvíli ale nevím, kdy a kde zazněla, takže ji nemohu přesně citovat (zpráva pochází od ČTK z 13. 5. 2020, pozn. redakce).

Tuším, že byla od ministra školství Plagy, kde zaznělo, že kdyby přišla nějaká druhá vlna, že se školy nezavírou, ale teď o tom nechci v žádném případě

polemizovat nebo to nějak rozporovat. Platí samozřejmě, že zdraví a ochrana obyvatelstva je na prvním místě. Pokud by se nedej bůh na nás něco takového řítilo a bylo by nevyhnutelné k takovým rozhodnutím přistoupit, tak nyní jsem schopen s jistotou říci, že školství je na to o poznání více připraveno a že se všichni určitě poučíme a poučili jsme se z těch chyb, které jsme dělali v tomto digitálním režimu, a dělali bychom to mnohem lépe. V žádném případě bych si to nepřál, je to taková nouzová varianta.

Uzavření škol vždy přináší řadu problémů, které se mnohdy objeví třeba až po delším čase, no a pak to jsou takové ty zásahy do běžných standardů, jako například validita vysvědčení, úpravy přijímacích a maturitních zkoušek apod. Z vlastní zkušenosti to vidím třeba u manželky, která je učitelka na základní škole, tam ty dopady jsou mnohem větší. Jsou tam například i větší sociální rozdíly, pramenící z větší směsice žáků a z toho plynoucí i větší rozdíly ve schopnostech se vzdělávat. Toto jsou například ty stopy, které se s námi déle ponesou a určitě na ně bude znovu odkazováno u řady dalších žáků a studentů v následující výuce.

V září se budeme muset vracet k tomu, co nebylo probráno, bude zaznívat: „To jsme nevěděli, to jsme neměli možnost probrat,“ a dojde pak k nějakému skluzu. Osobně bych byl nerad, kdyby se to znovu opakovalo, znamenalo by to celou řadu problémů, nechci říci, že nezvladatelných, ale problémů, které se s tím spojují.

Takže bych chtěl, aby to nenastalo, ale samozřejmě bychom to zvládli lépe než teď.

Tak budeme doufat... Děkuji za rozhovor. ●

KDYŽ SE TOČÍ PODLE KNÍŽKY

Když vzniká film podle knižní předlohy, nevyhneme se často jejich srovnání.

TEXT: **Karolína Soukupová 28**

JE-LI KNIHA
ZALOŽENA NA
DŮLEŽITOSTI
KOMUNIKACE,
VYROVNÁVÁNÍ
SE S BIPOLÁRNÍ
AFEKTIVNÍ
PORUCHOU
A JEJÍMI ÚSKA-
LÍMI, NEMĚL BY
REŽISÉR TUHLE
INFORMACI
IGNOROVAT.

Av drtivé většině vyhrávají psané stránky. Jenže vyvstává otázka: opravdu by nás bavil film, který by byl slovo od slova, scénu od scény přesnou kopií knihy? Možná se ale shodneme na určitých klíčových bodech, které by měl převod splňovat.

Jedním z nejdůležitějších podmínek je pravděpodobně zachování poselství knihy. Natáčí-li se oddechovka, jako například „*Všem klukům, které jsem milovala*“ (hodnocení na ČSFD 72%), tak člověk skousne nějaké odchylky a film ho pobaví. Ovšem troufne-li si režie zpracovat těžší látku, byť pořád spadající do žánru Young adult, kterou je třeba svazek „*Všechny malé zázraky*“ (na ČSFD 65%), měl by už dodržet klíčová fakta, která se v předloze vyskytují. Je-li kniha založena na důležitosti komunikace, vyrovnávání se s bipolární afektivní poruchou a jejími úskalími, neměl by režisér tuhle informaci ignorovat. Jedná se o ten typ filmů, ve kterých se najde několik scének a zápletek, přesto divákovi přijde, že se vlastně nic neděje. Stěžejní scény jsou vynechány, režie se zabývá jen těmi okrajovými a pak hned skočí na konec. Prostý konzument snímku, který nebyl do děje zasvěcen knihou, ani vlastně neví, proč se hlavní hrdina rozhodne k tak závažnému a nevratnému činu. V tomhle případě mám ale obavu, že snímek by nesklidil velké ovace, ani kdyby nebyl srovnáván se svou knižní předlohou.

Na druhou stranu máme i nádherná díla v podobě „*Zlodějky knih*“ (na ČSFD 78%). Troufám si říct, že jak hercům, tak režii se povedlo zachovat emotivitu, hrůza a oběti nejen na životech, druhé světové války, jsem si jista, že děj

a výkony hlavních i vedlejších postav nenechají jedno oko suché. Stejně tomu je i u *Dánské dívky* (na ČSFD 74%), příběh odvážného malíře a jeho silné manželky, zasazený do 20. let 20. století v Kodani. Všechno začíná nevinně, když Einar (hl. postava) pózuje své Gerdě coby náhrada za modelku, která se nemohla dostavit, a oblékne punčochy... Tady začíná emocionální bouře, kterou se tvůrcům povedlo krásně promítnout. Einar zjišťuje, že nedokáže žít nadále jako muž, uvnitř je žena, je ochoten podstoupit cokoli, aby tomu tak bylo i navenek. I přes složitost doby ho manželka Gerda podporuje... Ztrácí tím sice svou životní lásku, ale díky okolnostem se také dostává na vrchol své kariéry.

Filmů podle knih je nespočet, z těch novějších budu jmenovat třeba „*Já, Simon*“ (na ČSFD 74%), „*Malé ženy*“ (na ČSFD 79%) nebo „*Ready player one*“ (na ČSFD 82%), u něhož je trošku slabší začátek, ale 100% doporučuji zkouknout do konce. Vesele se točí také seriály, své adaptace se dočkala například „*Selekce*“ nebo „*Zaklínač*“ (na ČSFD 79%), který se může pyšnit i videoherní podobou (z čehož A. Sapkowski nebyl dvakrát nadšený). ●

Zaklínač

Své seriálové adaptace se dočkal i „Zaklínač“ (na ČSFD 79%), který se může pyšnit i videoherní podobou (z čehož A. Sapkowski nebyl dvakrát nadšený).

JAK SE Z NÁS STALI ROUŠKOVCI...

No, to bylo tak... Kde se vzal, tu se vzal nový vir.

TEXT: **Karolína Soukupová 2.B**

Svým názvem nejprve podobný české měně nebo zlatému kruhu, jež králové na hlavě nosí - Koronavir. Jenže ouha! Stvoření v bílých pláštích a velkých brýlích, jako nosí potápěči, když se chystají zkoumat podvodní svět, informovali ostatní nevědce, že koronavirů je mnoho, tak bychom tomuto druhu měli dát nějaké slušivé jméno. Jak tak všichni usilovně přemýšleli, vzniklo nemálo názvů, třeba takový COVID-19.

Ovšem milý Covid je celkem cestovatel, nic si z nařízení států nedělá a vesele putuje po celém světě... Páni, ten už toho musel vidět a zažít! Nicméně jednoho dne začal objevovat i krásy České republiky, a to se u nás začaly dít teprve věci!

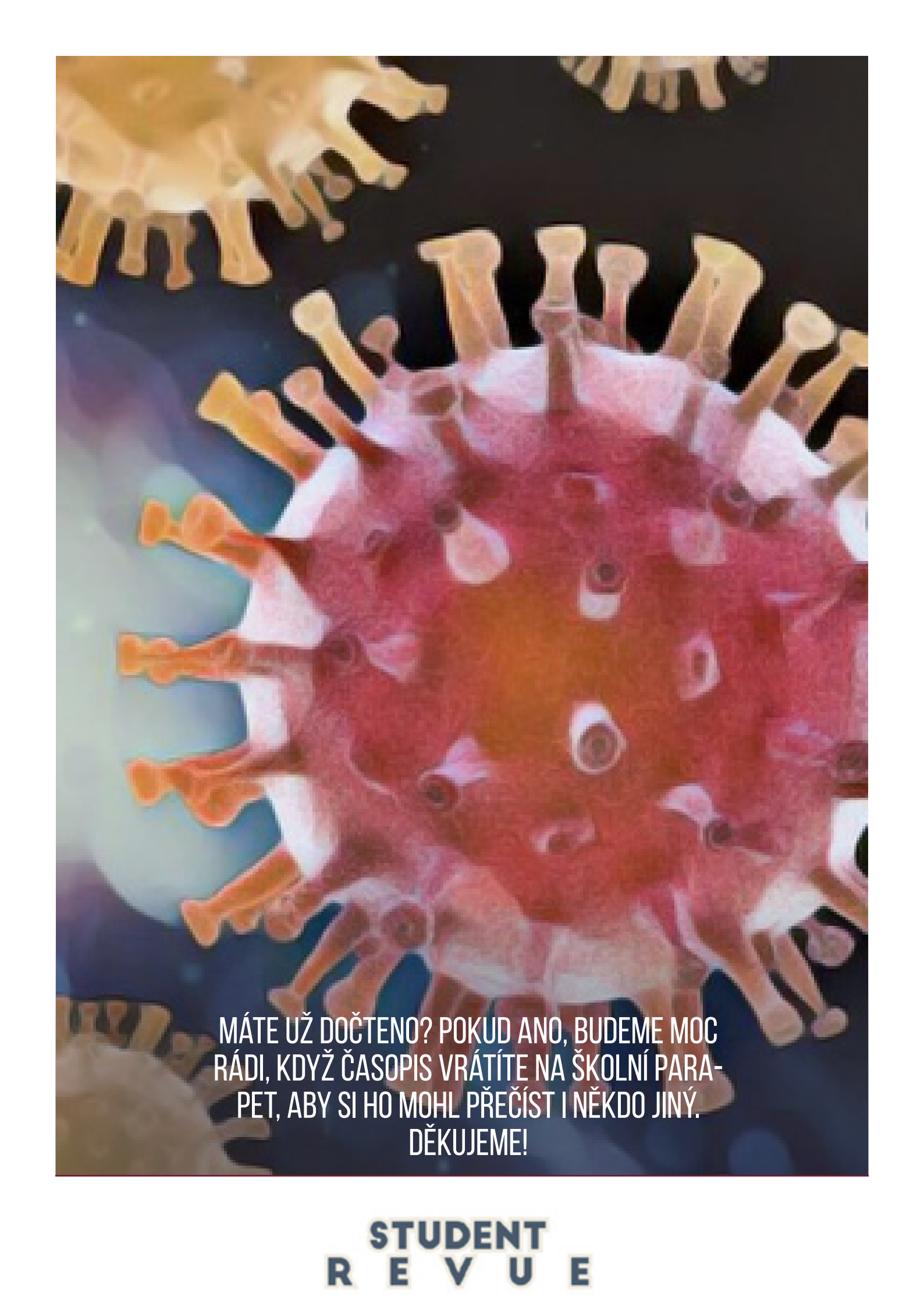
Děti spolu se studenty dostali zákaz navštěvovat své školy, hercům a umělcům z čista jasna zmizelo publikum a jejich činnost byla pozastavena na dobu neurčitou... Ostatně jak se postupem času ukázalo, nejen herci přišli dočasně o své živobytí.

Jak nám vláda postupně

„utahovala opasek“, nařídila také povinné nošení roušek... Což byl sice nezbytný tah, ale kde si má takový český člověk roušku obstarat, když vláda nedodá? Tady šly do akce zlaté české ručičky, roušky se šily všude. A tak vznikl nový druh českého člověka, takzvaný **rouškovec**.

Názory na tyhle parťáky do nepohody se různí, někteří si říkají, že tím chrání nejen sebe, ale i své okolí, jiní si stěžují, že v těchto náhubcích se nedá dýchat a pomalu ani projevit svůj názor. Ale všechno má své pro i proti. A co vy?●

OVŠEM MILÝ
COVID JE
CELKEM CES-
TOVATEL, NIC
SI Z NAŘÍZENÍ
STÁTŮ NEDĚLÁ
A VESELE PU-
TUJE PO CELÉM
SVĚTĚ.

MÁTE UŽ DOČTENO? POKUD ANO, BUDEME MOC
RÁDI, KDYŽ ČASOPIS VRÁTÍTE NA ŠKOLNÍ PARA-
PET, ABY SI HO MOHL PŘEČÍST I NĚKDO JINÝ.
DĚKUJEME!

STUDENT
R E V U E